

היה נוטל

פרק שלישי

סוטה

כג

וְכָל הַנְּשׂוּאוֹת [לְכַהֲנִים] מִנְּחֻתֵיהֶן נִשְׂרָפוֹת. וְאִפְּלוּ קָרֵב הַקּוֹמֵץ
פְּהֶלְקוֹ וְלֹא נִטְמָאוּ – גִּזְרֵינִי שִׁירִים צְדִים הַשָּׁמַיִם, דְּמִפְּרֶשֶׁת גְּמָמָה.
בְּהֵנָה. בַּת פֶּהָן. מִנְּחֻתָהּ נֶאֱכָלָתָה. ד' כָּל מִנְחַת פֶּהָן פְּלִילָה תִּהְיֶה לָּהּ
תֹּאכְלָתָה פְּתִיב (ויקרא 1). אֶלֶל (6) פְּהֶנֶת הַנְּשׂוּאָה לְיִשְׂרָאֵל – גִּלְגָּלָתָה, וְכֵן פְּהֶנֶת
לְמִנְהָ וּגְרוּפָהּ הַנְּשׂוּאָה מִנְּחֻתָהּ –

נֶאֱכָלָתָה. בְּהֵנָה מִנְּחֻתֵיהֶן. מִן הַפְּרוּמָה
וּמִן הַפְּהֶלְקָה אִם נִבְעָלָה לְפָסוּל. וְכֵן
אִין מִנְּחֻתֵיהֶן. אִם נֶשֶׂא גְרוּפָהּ זֹנֶה
וְתִלְלָהּ. וְטַעַם דְּכֹלָהּ מִתְּנִי מִפְּרֶשֶׁת
גְּמָמָה. בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים. טְהוֹרֹת וְאִשָּׁם
וּמִנְחָה, צְכוּלָם פְּתִיב: "כָּל זָכָר צִפְּהִים
[יִאֲכָלְנָו]". מַה בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁה. יִשְׂרָאֵל
נִמְי קְמִירִי. אִישׁ פּוֹרַע וְהוֹרֵם. פְּהֶהָ
מִנְּחֻתָהּ, פּוֹרַע לֹאשׁוֹ וּפּוֹרַס גְּזָדִיו.
הָאִישׁ מְדִיר אֶת בְּנוֹ. קָטָן צְנוּר.
וְתִלְלָהּ הַנְּשׂוּאָה עָלָיו אִפְּלוּ לְשִׁיבָל.
מִגְלַח עַל גְּזֵרוֹת אָבִיו. אִם נָזַר לְבִי
צְנוּרֹתָהּ, וְהַפְּרִישׁ קִרְבָּנָתָהּ וּמֵתָה, וְהִיא
צְנוּר – הֵן מְגַלַּח בְּיָס מְלֹאָתָה, וּמִצִּיא
קִרְבָּנֹתָהּ שֶׁהַפְּרִישׁ לְבִי. מִקְדָּשׁ אֶת
בֵּיתוֹ. מִקְבָּל קִידוּשֵׁי צִתוֹ קִטְנָה שֶׁלֹּא
מִדְּעָפָה. מוֹכֵר אֶת בֵּיתוֹ. לְאִמָּה
פְּהֶהָ קִטְנָה. גְּמִ' מִנְּחֻתֵיהֶן
נִשְׂרָפוֹת. אִתָּה מִנְּחַת סוּטָה וְאִתָּה
מִנְּחַת נְדָבָה. מִפְּנֵי שֵׁשׁ לֹא חֶלֶק בָּהּ.

ואלוין קלתי:

נזיר כתי:

אס ל:

סנהדרין מד:

והוספתא פ"ב:

ו"ל תקטירו:

יומא מז: יבמות ק. זבחים
עו: מנחות נח.

יבמות ק. זבחים עו:
ומנחות קו: יומא מז:

מנחות ער. יבמות ק.
והוספתא פ"ב ע"ס ו"ב:

דף ע"ו.

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מנחתה וכו'
אכל דכהנה: (ב) ד"ה
ואינה עולה כליל מפני
שט: (ג) ד"ה כ"ח בר"ש
וכו' ואינה נקמלת ואמר
ר"ש כמנחתה של ישראל וכו'
אף מנחת חובה של כהן
וכו' לאישים כלל ור"א
בר"ש פליגי עליה ואמר:

רש"ח

גליון הש"ס
מתני' ושבעה אינו
דולק להקטירה ע"י יבמות
דף ט"ז ע"ה תר"ה אילמלה:

האומרת טמאה אני. ירושלמי: האומרת "טמאה אני" לא כחטאת
שמתה צעליה היא? וחטאת שמתה צעליה ילכו
המעוה לים המלח? דמיא לאשם תלוי. אס לאשם תלוי – אפי' משקדשה
צכליו א"ר: ממני דמיא לאשם תלוי ששחט, דמינין ממן: אס מששחט

האומרת "טמאה אני כד", ושפאו דה עדים
שהיא טמאה, והאומרת "איני שוטה", ושבעה בא עליה
אינו רוצה להשקותה, ושבעה בא עליה
בדרך. "וכל הנשואות לכהנים – מנחותיהן
נשרפות. בת ישראל שגשאת לכהן – מנחותה
נשרפת, יבנהת שגשאת לישראל – מנחותה
נאכלת. מה בין כהן לכהנת? *מנחת כהנת
נאכלת, ומנחת כהן אינה נאכלת, יבנהת
מנחותה יוכהן אין מנחותה, יבנהת מנחותה
למותרים ואין כהן מנחם למותרים, כהן אכר
בקדשי קדשים ואין כהנת אכלת בקדשי
קדשים. מה בין איש לאשה? האיש פורע
ופורם כיוצא האשה פורעת ופורמת, *האיש
מדיר את בנו צנויר ואין האשה מדירת בנה
צנויר, *האיש מגלח על גזירות אביו ואין
האשה מגלחת על גזירות אביה, *האיש מקדש
את בתו ואין האשה מקדשת את בתה,
*האיש מוכר את בתו ואין האשה מוכרת
את בתה, *האיש נסקר ערום ואין האשה
נסקרת ערומה, יהאיש נתנה ואין האשה
נתנית, *האיש נמכר בגניבתו ואין האשה
נמכרת בגניבתה. s. גמ' ת"ר: *כל הנשואות
לכהונה מנחותיהן נשרפות. ביצד? כהנת קויה
וישראלית שגשאת לכהן – אין מנחותה
נאכלת, מפני שיש לו חלק בה. ואינה עולה
בפרי – מפני שיש לה חלק בה. אפ"ה, הקומץ
קרב בעצמו והשירים קרביין בעצמן. איקרי
באן *כל שהוא ממונו קאישים הרי הוא
בבשר תקטירו! אמר יהודה בריה דר"ש בן
פיו: דמסיק להו לשום עצים, בר"א. *דתניא,
ר"א אומר: יקריח גיחוח אי אתה מערה, אכל
אתה מעריהו לשום עצים. הניחא בר"א, דאית
ליה האי סברא, אפ"ה לרבנן דלית להו האי
סברא, מא"ר? ידעבדי להו בר"א בר"ש. *דתניא,
רבי אפ"ה בר"ש אומר: יהקומץ קרב
בעצמו, והשירים מתפזרים על בית הדישן.
ואפ"ה

נודע לו – הדם ישפך והצבר ילך לצית
השריפה. כל הנשואות לכהנים
מנחותיהן נשרפות. פרש"י: אחד מנחת
סוטה ואחד מנחת נדבה. ומימה:
מנחת נדבה מה חלק יש לו בה? והא
אפילו רבי יהודה דאומר צפ' "אין צין
המודר" (מדיס דף ל:): אדם מציא
על אשתו כל קרנות שהיא חייבת –
דווקא שהיא חייבת, כדמפרש בספרי,
כגון אס [הקפיה] גזירות בראשה
וחיללה את השבת, דומיא דמנחת סוטה
שהיא חובה, דילף לה מ"והציא את
קרננה עליה" – כל קרבן שעליה. אבל
מנחת נדבה – מודה רבי יהודה שאינו
מציא ו"ל: משום הכי יש לו חלק, משום
דקי"ל: מה שקנתה אשה קנה צעלה.
כדמנן צפ"ד דנזיר (דף כד:): אס שלה
היתה צומה – החטאת ממות, וקא
דייק צמ: מנח לה? מה שקנתה אשה
קנה צעלה! הלכך יש לו חלק בה, אפילו
לרבנן, דפליגי אדר' יהודה ואמרי דווקא
קרבן שמכשירה לו מציא עליה, דמה
שקנת' קנה צעלה. מיהו, צירושלמי
דפרק "היה מציא" משמע דמנחת
סוטה איירי. והכי איתא התם:
"מנחתה" – מלמד שהיא קדשה לשמה.
כסם שהיא קדשה לשמה – כך היא
קדשה לשמו. ומני רבי חייל ופליגי: ליקרב
כליל אינה יכולה מפני שזמפתה של אשה,
לאכול אינה יכולה – מפני שזמפתה של
איש, [אלא] הקומץ* לעצמו והשירים
קריצין לעצמן. ואת אומר "מנחתה?"
אלא מה דאישתעי קרא אישתעי
מתני'. ותו התם: "והציא את קרננה
עליה" – צעלה מהו שיפריש עליה חוץ
מדעתה? מכיון שיש לו שזמפתה צמנחה –
מפריש עליה חוץ מדעתה. וא"ת: מאחר
שיש לו חלק בה, א"כ הויה לה מנחת
שזמפתה, ואומר צפ"ק דזבחים (דף ה:):
הניח מנחה לשני צנוי ומת – קריצה,
ואין זה משום שזמפתה. הא יש זה
משום שזמפתה – אינה קריצה, משום
דכתיב זה "נפש", והכי קמי צסיפרי

זהדיא ו"ל: כיון דעיקר כפרה משום ידיה – נפש" קרינן בה, דהא
הניח מנחתו לשני צנוי, דמסיק התם (דף ו:.) דקניא להו – אלמא משום
דמכפרי קרינא ביה "נפש". הקומץ קרב בעצמו. וא"ת: אמאי לא שדינן
לכולה מנחה צמר ידיה, ויהו שריה נאכלין, כדאמר צפ' "אין צין המודר"
(מדיס דף לו:), ואיתא צפ"ק דזבחים (דף ו:.) וצפ"ק דתמורה (דף ז:):
מתכפר עושה תמורה, והכא היא מתכפרת צמנחה זו! י"ל: התם מיקני
למתכפר כולי זמ, ואין לו למקדיש חלק זו. אבל הכא – יש לו לצעל חלק
צמנחה. דמסיק להו לשום עצים. רש"י פי', דנימא הכי: אס
ראוין הן להקטיר ולא היתה ראויה לקמון וכו'. ומימה: מאי תנאי שייך?
הא ודאי כאלו מעורצין שריים, והוי כאצרי עולה ואצרי חטאת
שנתערבו דפליגי בה ר"א ורבנן (זבחים עו:), ללא שייך בה תנאי,
דליכא שום ספק, אלא ודאי מקנתן ראויה להקטיר *ומקנתן לאכול
ולהקטיר, ואותן מה שזמון אין ראוי להקטיר לשם ענים ככל מקום
שהוא, ולא שייך שום תנאי! וכמדומה דרש"י נקט ל"י אגב שטפיה
דההיא דפרק "נושאין על האנוסה" (יבמות ק.), דתנן: כהנת שנתערב
ולדה צולד שפחתה – נותנין עליהם חומרי ישראל וחומרי כהנים.
ומפרש בגמרא דמנחתם נקמנת מנחת ישראל ואינה נאכלת
מנחת כהנים, וכוילה סוגיא כי הכא. והתם ודאי שייך תנאי,
כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אס כהן הוא או ישראל ונריך
להתנות כמו שפירש רש"י כאן. והא דתנן צ"הקומץ רצה" (מנחות

דף כג:.) נתערב קומנה צעריה או צעריים של חצרתה, לא יקטיר – אית לן
לקומץ קרב לעצמו והשיריים לעצמן. צירושלי צעי אליציה דר"ש: אלן שיריים
משום מה הם צאים, משום קומץ או משום שיריים?
אי תימר משום קומץ – אינו נותנו צלילה, ואינו נותנו לאחר מיתה,
ואינו מתשז לכן. ואי תימר משום שיריים – נותנו צלילה,
ונותנו לאחר מיתה. מהו שיתשז לכן? ופשיט לה מדרי"א בר"ש, דאמר
דמתפזרין על גבי הדשן שלמטה, כדמפרש צפ' "ואלו הן מנחות". דלא
אמר: נותנו צלילה, ונותנו לאחר מיתה, ומתשז לכן. א"ר יוסי בר צון:
אינו מתשז לכו, שלא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח.

כחן
על גזירות והפריש קרבנותיו ומת והיה בנו נזיר הבן מגלה ביום מלאת ימי נזרו
וכל שאור וכל דבש לא תקטירו לה' ולמה כתב מנמו אלא למדרש' באפי נפשיה
כל תקטירו לא תקטירו כל שמנמו עולה כבר אשה לה' ויש בכלל לאו זה
דלמא בטר חלק שלה אית לן למול והויה ליה הקטרה דקומץ כהלתה ואילו שירים
גמורין הן והויה הן בכל תקטירו. דמסיק להו לשם עצים וכו' אלעור ופולגותיהו
בבתיים אבוי המאת שנתערבו באבויים של עולה רבי אלעור אומר יהנם
למעלה וראוין בשר המזבח כאילו הן עצים והכמים אומרים תעורב צורתו
ויצאו לבית השריפה שאסור להקטיר אבוי המאת משום לא דכל שמנמו
לאישים ור' אלעור סבר בתריה דהווא קרא כתיב קרבן ראשית תקטירו אותם
לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח וקאי נמי אמנמו לה' וקאומה בכל
תקטירו ואשמעינן דלא אסרה הקטרה אלא שמכובין להם לריח ניחוח ליה:
הנזיר ר' אלעור אומר הקומץ קרב בעצמו והשירים מתפזרין גבי מנחת כהן חוטא שהביא מנחה
על עול וטמא שפתיים או על עול וטמא מקדש וקדשו ברלי דלות ופליגי
רבנן עליה ואמרי מנחת חובתו של כהן כליל כמנחת נדבתו ואינה נקמצת
ור' שמעון דריש לקרא התם וכו' נאמר והיתה לכהן כמנחתו והלא לא נאמר
אלא כמנחה והוא קרא כמנחת חוטא כתיב ודריש לה הכי ואם כהן הוא
ותיה לו כמנחת חוטא של ישראל מה מנחת חוטא של ישראל נקמצת אף
מה מנחת חוטא ישראל שריה נאכלין אף זו שריה נאכלין ת"ל והיתה
לכהן כמנחה לענין עבודת כהן שבעונה קבוצה ולא לאישים כמנחה
הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשירים קרביין לעצמן והשירים מתפזרין
לאיבוד ליה:

לג א מניי פ"ב מהל'
מעשה הקרבנות הלכה
לד ב מניי שם הלכה י:
לה ג מניי שם הלכי ט:
לו ד מניי פ"ח מהל'
אסוריו ביאה הלכה
ל סמג לאוין קרב טו"ע
אש"ע סומן ז סעוף יב:
לז ה מניי שם טו"ע
שם סעוף יג:
לח ו מניי פ"ב מהלכות
אכל הלכי ו ופ"ג
הלכה יא סמג לאוין רלה
טו"ע י"ד סומן שעג
סעוף יז:
לח א מניי פ"ב מהלכות
שם סעוף יח:
טו"ע י"ד סומן
מ מניי פ"י מהל'
מעשה הקרבנות הלכי
ג סמג עשין קפד קפה:
מא מניי פ"י מהל' טומאת
לרעת הלכי ו סמג
עשין רלה:
מב ב מניי שם הלכי ת:
ל מניי פ"ב מהלכות
נזירות הלכה יג:
מד ג מניי שם פ"ח
הלכה טו:
מה ע מניי פ"ג מהל'
אשפות הל' יא סמג
עשין מח טו"ע אש"ע
סומן לו סעוף יח:
מו ז מניי פ"ח מהל'
גזירות הלכה ז סמג
עשין טו"ע אש"ע סומן
קה סעוף יח:
מז ח מניי פ"ח מהל'
עבדים הלכה ז ב:
מח ט מניי פ"ו מהל'
סנהדרין הלכה א
סמג עשין קב:
ממ ט מניי שם הלכה ו:

ל"ל קרב לעצמו
ג ש מניי פ"ג מהלכות
גיבשה הלכה יב סמג
עשין פח:
נא ת מניי פ"ב מהל'
מעשה קרבנות הלכי
יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה
טו:
גא א מניי פ"ח מהל'
אסוריו מנחת הלכי
סמג עשין שח שיט:
גב ב מניי שם הלכה ג
סמג שם:
גד ג ד מניי פ"ב מהל'
מעשה הקרבנות הלכי
יב ופ"ד מהל' סוטה הלכה
טו:
מקנתן לאכול ואותן כו'
להקטיר אלא דמסיק לשם
ענים כו' מהכ"ל ועי'
רש"ח

תוספות שאנן
צנתקרא ל"ה: כהנת
מתחללת מן התרומה
ומן הכהונה אם נבעלה
לפסול לה ולא דווקא
נקט כהנת דה"ה
דאלמנת בת ישראל
שגשאת לכהן גדול אלא
ברוחא נקט דאפילו כהנת
מתחללת מכהונה: מגלח

ה"ג

היה נוטל

פרק שלישי סוטה

גה א מיו פ"ה מה' עומלת נדמה הלכה א:
 גו ב מיו פ"ב מה' מצות הלכה יג:
 גז ג מיו ט"ז מה' ספ"ח הלכה טו:
 גד ד מיו פ"ב מהלכות סוטה הלכה ט:
 גה ה מיו ט"ז מהלכה ו:
 גז ו הלכה ט:

כהן ולא כהנת. ירושלמי: ר' אבהו צעי קמיה ר"ל: והכתיב (ויקרא 33): "וכהן כי יקנה נפש קנין כספו", מעמה כהן ולא כהנת! א"ל: "והכהן המשיח תחמיו מצניו" – את שצנו עומד תחמיו, יתמה זו שאין צנו עומד תחמיה. ה"ה צדכרן "הזרוע" (חולין 97 קל"ג) הוא מצי לשנויי נמי הכי: "ומנן לכהן הזרוע", דלח אמר לכהן ולא לכהנת, אלא אפילו לכהנת – דהכא טעמא משום דכתיב: "והכהן המשיח תחמיו מצניו". אלא תס דמי ליה משום ד"הכהן וצניו" כתיב צפרשת מנחה. אי נמי, משום דהתם הו מיעוט אחר מיעוט. *מה בין איש לאשה. צמוספתא (פ"ג) קא תשיב: עובר על מצוה עשה שהומן גרמא, מה שאין כן באשה. האיש עובר על "כל תקיף" ועל "כל תשחית" ועל "כל תטמא למחיס", מה שאין כן באשה. האיש נדון צנן סורר ומורה, ונעטף ומספר, ואין האשה נעטפת ומספרת. האיש נמכר ונשנה ואין האשה נמכרת ונשנית. האיש נרצע ונמכר לעד עברי, וקונה לעד עברי, ואין האשה נרצעת ונמכרת וקונה. ולא קמתי תס כל הני דמתני' אלא דוכחי צנמו, משום דמפרש תס צכסף וצטר וצביאה. ותימה: אמאי לא תשיב נמי סמיכות תנופות הגשות וקמילות דצין כהן לכהנת, וכל הני דתנן צפ"ק דקידושין (דף לו.), ולא קמתי נמי שהעברי יוצא צשנים וציונל וצמימת הארון משא"כ בעצריה, הזב מטמא צראיות ולא הזבה, מצורע אסור צתשמיש המטה ולא מצורעת, כדמפרש צריש פרק "מחוסרי צפרה" (צרימות דף ט:): "מחון לאהלו" ולא מחון לאהלה.

(שיך לעמוד א' במשנה)

(ג' שיך לע"א במשנה)

*האיש מגלה על נידוהו. צפ"ד דניזר (דף ג.) וצפרק צתרא דצרימות (דף טו:) מפ' דדוקא על מעוט סוממין, ולא על מעוט מפורשין. **שנאמר את בתי מרישא דקרא יליף ליה:** "ואמר אזי הנערה אל הזקנים" – משמע: למעט אמה, דלינה זכאה צצמה לתם. **ותלית אותו ולא אותה.** צפרק "נגמר הדין" (צנהדרין דף צאשה. **בגניבתו ולא בגניבתה.** תימה: כיון דלי גנבה אינה נמכרת בגניבתה, א"כ אין צ"ד ראשין למוכרה, צצית דין אין מוכרין אלא בגניבתו. וצפ"ק דקידושין (דף יד:) ממעטי רצנן מ"וצע את אזנו" – אזנו שלו ולא און של מוכר עצמו, דדוקא מכרוהו צצית דין נרצע. ואשה, הואיל ואין צצית דלינה נרצעת, ואמאי איצטרך לרצנן *למילף מ"העבד" ולא אמה העצריה דלינה נרצעת? ו"ל: כיון דלינה נמכרת אלא ע"י אציה, סד"א תיהו מכירה דלצ צמקוס מכירת צצית דין, ומרצע – להכי איצטרך קרא.

ה"ג ואפי' רבנן לא פליגי עליה אלא במנחת חוטא של פהנים דבת הקרבה היא. דמקצי מוצמו לנדמו, דלח צעי קמיה. אלא קא – דלא צת הקרבה היא, דדלמא צתקה צידה אולינן, וצריס אמוריס ינינה, ופסילו רצנן מודו דמתפזרין. מאי טעמא. קאמר מתני' מנסת תורה אור פסקת נאללת פשאינה גאולה לפהן, וצפיה גאולה לפהן – אינה נאללת, פליל מיהא לא קווא. לא יחיל דעו. צכין טעמא פסולה לכהנה צתיב, ודקצינן צקידושין (דף טו.): "לא יתלל" עני מילולין; אקד לה ואקד לזרעו, צתפין מתלל את פתיהן. אלא הוא אין מתלל, בגי אהרו. "לגפש לא ישומא", ולא צנות אהרן צאלוקה זו. כל זכר בגני אהרן יאלכנה. צמנקה צתיב. איש. זרוע הוא. אין לי. צתלל צטוממא צתקים חלל איש, אשה מצני? פשהא אומר סמוך לו: "והצורע חזר צו הגעט", ולא איצעי ליה למקצב חלל "צקדיו יהיו צפרימס ואלשו יהיה צרוע", דהא צתיב לעיל, דצמנזרע קמרי. חלל לצרות זרוע עני, פגון אשה. ה"ג: א"ב מה ת"ל איש לעצנו שלמטה איש פורע ופורס וכו' (ב). מה ת"ל איש, מנחש שפסיו לצרות את האשה? לעצנו שלמטה. לא למעוטי מטומאה הצמורה צכסוק זה צל למעוטי, חלל מעצנו הצמור צכסוק שלמטה, דכתיב ציה צריעה וצרימה, לומר נך: איש פורע ופורס ולא אשה. הלכה היא בגזיר. הלכה למשה מסיני הוא צהלכות ניזר. נתתי לאיש צצציה נתלית צתיב. ורצמו אותו. צצציה נתלית ונתתי לאיש. וצציה נתלית ונתתי לאיש. וצציה נתלית ונתתי לאיש.

הדרן ערך היה נוטל
ארוסה . שקינא לה ארוב. ושוקרת יבם. שקינא לה יבם. לא שותות. דמעטיניהו קרא. ולא נוטלות בתובה. שקינא גרמה לאסור עצמה עליו, שצכסרה אחר קניו. צמנזר דמקינוי וציסור לא אימעטי, צדמפרש צמנזר. ופסילו ליה לן דרב המנוגא* (א) דשוקרת יבם שזינקה מוקרת ליצמה, קחי דמוקרת – מיהו לא צעי למינצב אשה זונה, והיא הפסיקה ציוצצית פקפיו הפסוב מדצב. (קדושין טו.)

הדרן ערך היה נוטל

ושוקרת יבם לא שותות ולא נוטלות בתובה. ירושלמי: יודעת היטה שאין ארוסה שותה, ולמה הכניסה עצמה *למספר הזה המרובה – צצציל לפוסלה מכתובתה. פר"ח: ארוסה אע"פ שאין לה כתובה יש לה מנה ומחטים, ועל מנה ומחטים קמתי הכא: לא נוטלת כתובתה. רש"י פ"י: דליכא למיפסט ממתני' הא דאמר רב המנוגא *שוקרת יבם שזנתה אסורה ליבמה, דאפילו אי לית לן דרב המנוגא, מיהו אי לא צצעי יבם למינצב אשה זונה – אינה נוטלת כתובתה. מיהו, תימה: אי לית לן דרב המנוגא, קרא מאי איצטרך למעוטי? והא תנן צפרק "היה מציא" (לעיל דף יח:): כל שתיבעל ולא תהא אסורה לו – לא היה מתנה, דמה קניו שייך היכא דלא מיתכרס צצציתותיה? אלא מדאיצטרך למעוטי – ש"מ דמיתכרס! מיהו, ליכא למיפסט מהכא, משום דמוקי לה צצמא כגון צצא עליה יבם צצצית אחיו, דקנאה לפוטרה צצט צלא חלינה אפילו אליצא דשמואל, הלכך שייכא נמי אשתו ליאסר עליו צצנות כדצרי הכל. **ארבמה לב"ג וכו'.** האי דלא עריב ותני להו: אלו לא שותות ולא נוטלות כתובתן, ולתני ארוסה ושוקרת יבם אלמנה לכ"ג וכו' מעוצרת צצצירו ומניקה צצצירו ואילונית זקינה וכו' – י"ל: משום הכי פלגניהו – משום דחוקין צצעמס. מיהו, תימה: אמאי לא תנא מעוצרת צצציר צצא דאלמנה לכ"ג, דדמה צצעמא? וה"ל למיתני צצחלת הפרק: אלו לא שותות, וצציר ליתחצב וליוזל כולוה כל הני דמיינן להדדי כל חד. וטפי הוה שייך למיתני אלו צצצא כולן, ממאי דתני קאת דלא שותות, והדר תני אלו!

שאינה

ארוסה בכסותה. ו"ל דה"ג דלית ליה א"נ אית ליה וצבריא ליה דקרא לא אהא אלא שוכסו אותה שני פרקים אבל יותר לא משום צצרא דגופה עדיף טפי ורצה לומר הא אותה בכסותה שני פרקים שמכסין אותה: בגנתו ולא בגנתה כו'. ואע"ג דרש"י מיהו קרא בגנתו ולא בכפלו בגנתו ולא בכפלו הורה לא ישלם פ"י שנים מצה שהחום) בגנתו גנבה אחת ולא ב"ג נגבות. י"ל דבולחו הני דרשות שי"מ: סליק פירקא **פרק שלישי ארוסה** ושוקרת יבם לא שותות ולא נוטלות בתובה שהיא גרמה לאסור עצמה שנחתרה אחר קניו פרישב"ם. ואפי' למאן דלית ליה דרב המנוגא דאמר שוקרת יבם שזנתה אסורה ליבמה מ"מ נהי דהוי מותרת לו. אי לא בעי לאינצובי משום שהיא זונה תפסיר בתובתה כיון שזינתה. ויהו אומר ר"י דהלכה (ג) דארוסה זו שזנתה דאסרה בבאה זו על בעלה ודך כר' עקיבא דמשוי חיביי לאוין בערות. אלמנה לכהן גדול לא תשמה אשתו בראויה לקיימה והכי תני בצפרי כי תשמה אשתו בראויה לאישות הכתוב מדבר פרט לאלמנה לכהן גדול וא"ת אמאי לא תאני כולוה בהד בבא וי"ל דארוסה ושוקרת יבם פקא לן [מקרא אחרניו דכתיב] תחת אישה בושבת תחתיו הכתוב מדבר וא"ת תיפוק לי שאינה שותה משום דכתיב ונקה האיש מעון וזה אינו מנוקה מעון כיון שנשא אשה שזנתה בראויה לו. וי"ל דהש"ב ליה מנוקה מעון כיון דאין הוה הוה המיס בודקין אשתו אי לא מעמא דליל וא"ת אמאי לא פליגי ב"ש ו"ה גבי ארוסה ושוקרת יבם כמו דפליגי בצמוך גבי מתו בעליהו? תני שלא שתי ויהו ליה דתני בתובה וי"ל שאני ארוסה ושוקרת יבם דכ"ע מודו דאין להם כתובה דהיא יודעת שאין בעלה יכול לבדוקה משנחתרה ולא תזדה מליסתור והיא נתנה אצבעה בין שניה ולכך אין לה כתובה אבל מתו בעליהו אין יודעת שלא יהיו בעליהו לבדוק משנחתרו ולא סמכי אדעתיהו שימותו בעליהו והן נהרות בוחר מליסתר לפ' קאמר ב"ש דנטולות כתובה ועוד וי"ל דשאני תחם גבי מתו בעליהו שאינן חשובות עוברות על דת כיון שיכולין בעליהו לבדוק אצ ארוסה

הדרן ערך היה נוטל

ארוסה *ושוקרת יבם – דלא שותות ולא נוטלות בתובה, שנאמר: "ואשר תשמה אשה תחת אישה" – פירש ר' ארוסה ושוקרת יבם. הארמנה רבכהן גדול, גרושה וחלוצה רבכהן הדיוט, ממזרת ונתניה

צצצית אחת או את האשה המוכרת את בתי מוכר את אמה ולא אותה – והכתיב: "והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא!" אלא: אותו בלא פסותו, ולא אותה בלא פסותה. ה"ה: "האיש נתלה ואין" כו'. s. *מ"ט? אמר קרא: "ותלית אותו על עץ" – אותו ולא אותה. s. *מ"ט? אמר בגניבתה. s. *מ"ט? אמר קרא: "ונמפר בגניבתו" – בגניבתו ולא בגניבתה. s.

הדרן ערך היה נוטל

ושוקרת יבם לא שותות ולא נוטלות בתובה. ירושלמי: יודעת היטה שאין ארוסה שותה, ולמה הכניסה עצמה *למספר הזה המרובה – צצציל לפוסלה מכתובתה. פר"ח: ארוסה אע"פ שאין לה כתובה יש לה מנה ומחטים, ועל מנה ומחטים קמתי הכא: לא נוטלת כתובתה. רש"י פ"י: דליכא למיפסט ממתני' הא דאמר רב המנוגא *שוקרת יבם שזנתה אסורה ליבמה, דאפילו אי לית לן דרב המנוגא, מיהו אי לא צצעי יבם למינצב אשה זונה – אינה נוטלת כתובתה. מיהו, תימה: אי לית לן דרב המנוגא, קרא מאי איצטרך למעוטי? והא תנן צפרק "היה מציא" (לעיל דף יח:): כל שתיבעל ולא תהא אסורה לו – לא היה מתנה, דמה קניו שייך היכא דלא מיתכרס צצציתותיה? אלא מדאיצטרך למעוטי – ש"מ דמיתכרס! מיהו, ליכא למיפסט מהכא, משום דמוקי לה צצמא כגון צצא עליה יבם צצצית אחיו, דקנאה לפוטרה צצט צלא חלינה אפילו אליצא דשמואל, הלכך שייכא נמי אשתו ליאסר עליו צצנות כדצרי הכל. **ארבמה לב"ג וכו'.** האי דלא עריב ותני להו: אלו לא שותות ולא נוטלות כתובתן, ולתני ארוסה ושוקרת יבם אלמנה לכ"ג וכו' מעוצרת צצצירו ומניקה צצצירו ואילונית זקינה וכו' – י"ל: משום הכי פלגניהו – משום דחוקין צצעמס. מיהו, תימה: אמאי לא תנא מעוצרת צצציר צצא דאלמנה לכ"ג, דדמה צצעמא? וה"ל למיתני צצחלת הפרק: אלו לא שותות, וצציר ליתחצב וליוזל כולוה כל הני דמיינן להדדי כל חד. וטפי הוה שייך למיתני אלו צצצא כולן, ממאי דתני קאת דלא שותות, והדר תני אלו!

שאינה

ארוסה בכסותה. ו"ל דה"ג דלית ליה א"נ אית ליה וצבריא ליה דקרא לא אהא אלא שוכסו אותה שני פרקים אבל יותר לא משום צצרא דגופה עדיף טפי ורצה לומר הא אותה בכסותה שני פרקים שמכסין אותה: בגנתו ולא בגנתה כו'. ואע"ג דרש"י מיהו קרא בגנתו ולא בכפלו בגנתו ולא בכפלו הורה לא ישלם פ"י שנים מצה שהחום) בגנתו גנבה אחת ולא ב"ג נגבות. י"ל דבולחו הני דרשות שי"מ: סליק פירקא **פרק שלישי ארוסה** ושוקרת יבם לא שותות ולא נוטלות בתובה שהיא גרמה לאסור עצמה שנחתרה אחר קניו פרישב"ם. ואפי' למאן דלית ליה דרב המנוגא דאמר שוקרת יבם שזנתה אסורה ליבמה מ"מ נהי דהוי מותרת לו. אי לא בעי לאינצובי משום שהיא זונה תפסיר בתובתה כיון שזינתה. ויהו אומר ר"י דהלכה (ג) דארוסה זו שזנתה דאסרה בבאה זו על בעלה ודך כר' עקיבא דמשוי חיביי לאוין בערות. אלמנה לכהן גדול לא תשמה אשתו בראויה לקיימה והכי תני בצפרי כי תשמה אשתו בראויה לאישות הכתוב מדבר פרט לאלמנה לכהן גדול וא"ת אמאי לא תאני כולוה בהד בבא וי"ל דארוסה ושוקרת יבם פקא לן [מקרא אחרניו דכתיב] תחת אישה בושבת תחתיו הכתוב מדבר וא"ת תיפוק לי שאינה שותה משום דכתיב ונקה האיש מעון וזה אינו מנוקה מעון כיון שנשא אשה שזנתה בראויה לו. וי"ל דהש"ב ליה מנוקה מעון כיון דאין הוה הוה המיס בודקין אשתו אי לא מעמא דליל וא"ת אמאי לא פליגי ב"ש ו"ה גבי ארוסה ושוקרת יבם כמו דפליגי בצמוך גבי מתו בעליהו? תני שלא שתי ויהו ליה דתני בתובה וי"ל שאני ארוסה ושוקרת יבם דכ"ע מודו דאין להם כתובה דהיא יודעת שאין בעלה יכול לבדוקה משנחתרה ולא תזדה מליסתור והיא נתנה אצבעה בין שניה ולכך אין לה כתובה אבל מתו בעליהו אין יודעת שלא יהיו בעליהו לבדוק משנחתרו ולא סמכי אדעתיהו שימותו בעליהו והן נהרות בוחר מליסתר לפ' קאמר ב"ש דנטולות כתובה ועוד וי"ל דשאני תחם גבי מתו בעליהו שאינן חשובות עוברות על דת כיון שיכולין בעליהו לבדוק אצ ארוסה

(קדושין לה:)

(כריעות ת: ערכין ג.)

מזי כת:

(סג ג.)

סנהדרין מה:

סס מו:

יצמות נת: קדושין כז:

(לעיל יח:)

(קדושין טו.)

צ"ל למספק

(לעיל יח:)

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג וכו' ופוסק כו' פי' מה ת"ל: (ב) ד"ה ורגמו אותו מאי אותו אלימא וכו' ולא בצמות: (ג) רש"י ד"ה ולא נוטלות וכו' ושוקרת יבם:

(א) נראה דליל הלכה לשוקרת יבם שזנתה על היבם וכן כ"ע וכו'.